

๑. พื้นผิว (Texture)

ในทางทัศนศิลป์ พื้นผิวเป็นผิวนอกของสิ่งต่าง ๆ รับรู้ได้โดยการสัมผัสหรือการมอง เช่น มัน วาว หยาบ ขรุขระ ศิลปินจะใช้รูปแบบของพื้นผิวและการให้น้ำหนักเพื่อสร้างความกลมกลืนหรือความแตกต่าง ในขณะที่พื้นผิวทางดนตรีเป็นลักษณะของวิธีการจัดการกับองค์ประกอบต่าง ๆ ทางดนตรี เช่น จังหวะ เสียงประสาน แนวทำนอง ซึ่งมีได้ทั้งบางและหนา มีทำนองเดียวที่โดดเด่นออกมาเหนือคอร์ดที่บรรเลงประกอบหรือมีหลายแนวทำนอง ในเพลง ๆ หนึ่ง อาจพบพื้นผิวแบบเดียวหรือหลายแบบก็ได้

๒. รูปแบบ (Forms)

ในทางทัศนศิลป์ รูปแบบเป็นโครงสร้างของวัตถุที่มีความกว้าง ยาว และลึก ที่เป็นลักษณะสามมิติหรือมีความกว้างและความยาว ซึ่งเป็นลักษณะสองมิติ ในงานศิลปะ อาจพบรูปแบบที่เป็นเรขาคณิต รูปแบบธรรมชาติไปจนถึงรูปแบบอิสระ ในขณะที่รูปแบบทางดนตรี เป็นโครงสร้างของบทเพลง อาจจะมีเพียงท่อนเดียวหรือหลายท่อน รูปแบบในทางดนตรีมีส่วนช่วยอย่างมากในการสื่อสารระหว่างผู้ประพันธ์กับผู้ฟัง เราสามารถรับรู้รูปแบบทางดนตรีผ่านการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในแต่ละช่วง เมื่อทำนองชุดเก่าจบไปและมีทำนองใหม่เกิดขึ้นตามมา แสดงว่าดนตรีได้ดำเนินมาถึงท่อนใหม่แล้ว

๓. สี (Color)

สี เกิดจากปรากฏการณ์ที่แสงตกกระทบต่อวัตถุและสะท้อนสู่สายตาเป็นองค์ประกอบทางศิลปะที่มีผลทางจิตวิทยาต่ออารมณ์ ความรู้สึกอย่างมาก นอกจากนี้ สีที่ใช้ในงานศิลปะยังเต็มไปด้วยพลังในการสื่อความหมายในเชิงสัญลักษณ์ เช่น สีแดงให้ความรู้สึกร้อนและมีชีวิตชีวา สีเหลืองสื่อถึงความรุ่งเรืองมั่งคั่ง ในทางดนตรี สีสันของเสียง (tone color หรือ timbre) เป็นลักษณะของเสียงที่กำเนิดจากแหล่งกำเนิดเสียงที่แตกต่างกัน แหล่งกำเนิดเสียงดังกล่าวเป็นได้ทั้งเสียงของมนุษย์และเครื่องดนตรีชนิดต่าง ๆ นอกจากนี้ เรายังสามารถสร้างสีสันได้บนเครื่องดนตรีชนิดเดียวกัน เช่น บาสซูนเมื่อเล่นเสียงต่ำจะมีเสียงที่ค่อนข้างหนักแน่น แต่เมื่อเล่นช่วงเสียงที่สูงขึ้นจะมีเสียงที่นุ่มนวลไพเราะมาก นอกจากนี้ กีตาร์ไฟฟ้ายังมีเครื่องมือที่สร้างเสียงเอฟเฟกต์ได้หลายแบบ ไม่ว่าจะเป็นเสียงแตกพร่ารุนแรง (distortion) หรือเสียงที่มีความกังวานสูงแบบคอรัส

ใบงานเรื่อง เปรียบเทียบองค์ประกอบงานศิลปะ กับ ดนตรี

ชื่อ

ชั้น

เลขที่

พื้นผิว

ศิลปะ

ดนตรี

รูปแบบ

ศิลปะ

ดนตรี

สี

ศิลปะ

ดนตรี